

ESEU

Pe culmile disperării

Jean Sévillia
**Corectitudinea morală:
 căutăm cu disperare valori**
 Colecția „Zeitgeist”
 Editura Humanitas, 2009

În ultimii ani, conservatorul Jean Sévillia, editorialist la *Le Figaro Magazine*, chiar a inventat un brand: mici volume destinate publicului larg, în care denunță valorile stângii, ale societății post-'68-iste și discută de pe poziții moraliste și autoritariste incredibil de rigide terorismul intelectual, corectitudinea politică și lipsa valorilor în lumea actuală. Citind acest volum, care analizează situația franceză, demascând implicit niște rele universale, e greu să fii de acord cu autorul lui tocmai din pricina „disperării” cu care își construiește discursul analitic. Dar de ce e nevoie de „disperare” atunci când căutăm valori? Sigur că multe dintre tragediile pe care le aduce în discuție sînt reale (problema violenței, a decăderii sistemului de învățămînt, diluarea valorilor familiei, situațiile absurde generate de excesiva corectitudine politică ș.a.), însă felul cum o face lasă de dorit. Și mi-e greu să cred că tinerii de azi vor găsi în acest volum – plin de adevăruri, dar spuse în scrișnet de măsele și decupate tezig pentru a sluji o demonstrație oricum șubredă – un îndreptar în vremuri de restriște. Indiferent de cît de nobil e în sine demersul purificator al jurnalistului francez, discursul său puritan și rigid, conectat la o morală de cleric medieval aproape, îți face părul măciucă în cap.

Da, lumea în care trăim e cu adevărat teribilă. Și da, Sévillia o zugrăvește dramatic printr-un colaj înspăimîntător de statistici și povești,

presărate adesea cu testimoniale, evidențiind tarele societății actuale franceze, și nu numai. Autorul vede în momentul revoluționar Mai '68 un punct de ruptură în istoria actuală franceză, adevărata sursă a individualismului sălbatic din zilele noastre, și cîntă prohodul drepturilor obținute în ultimele decenii peste tot în lume (destul de afon, trebuie spus, din moment ce apar derapaje retorice caraghioase, de tipul: „Libertatea artistului? Baudelaire și Flaubert, veniți înapoi, pentru că oamenii aștia au înnebunit!”).

Cu toate acestea, pot să înțeleg de ce cărțile lui Jean Sévillia sînt succese de public: presează puncte nevralgice, punctează evidențe dure-roase, le oferă cititorilor senzația că înțeleg sur-sa răului cu majusculă. Îndeamnă la întoarcerea la o morală creștină și la o disciplină a valorilor, lucruri la care nu mă îndoiesc că publicul românesc va reacționa. Dar credibilitatea unui text blindat sociologic cu miriade de statistici și construit din aforisme reprobabile și generalizări grosiere, drapate într-o tușantă retorică a îngrijorării, scîrție din încheieturi. În fond, Sévillia nu face o critică obiectivă a unor derapaje politice și istorice, care au generat relativismul valoric actual și crizele de tot felul, ci demonizează niște „valori”, doar ca să promoveze violent altele, la fel de toxice pentru trupul suferind al societății (ca să ne adevăm retoricii cărții). Și mă tem că, în pofida misionariatului pe care autorul și-l asumă cu încîntare, miza cărții nu e una eminamente umanistă, ci tot o bătălie inutilă între stînga și dreapta. Citez cîteva sentințe ale autorului: „nu există educație fără pedeapsă”; „un al patrulea S a fost adăugat trilogiei anilor '60: *sea, sex, sun and snow*”; „pentru a salva libertatea, să restabilim autoritatea”; „ravagiile produse de pedofilie – un abuz, în paranteză fie spus, pe care libertinismul de după '68 îl încurajă”; „dacă, pentru a salva iubirea, am salva familia?”; „în fața unei apatii totale a societății, un grup minor (comunitatea gay, *n.n.*) – ajutat, este adevărat, de o orchestră mediatică – urmărește să schimbe normele antropologice”.



26 lei

traducere din limba
 franceză de Alina-Daniela
 Marinescu și Paul Marinescu

Florina Pîrjol